

Phần 4

Chương 13

Nơi Thành Hạ muốn đi cách quán cà phê không xa, chỉ đi qua một lối đi bộ ngầm rồi đi dọc theo đường cái queo trái là tới. Trên lối đi bộ, người đi đường không ít, mọi người đều hớn hờ.

“Rất có không khí năm mới.” Giang Nam Đồng nói, hai tay đút ở trong túi áo nhìn trái nhìn phải, cực kỳ thông dong.

“Vâng. Đúng vậy, em cảm thấy không khí đón Tết ở đây càng náo nhiệt hơn.” Thành Hạ nói: “Thầy Giang, thầy đến thành phố H ăn tết à?”

“Anh và cha mẹ tới thăm nhà bạn ông ấy, thuận tiện du lịch năm mới luôn. Em thì sao?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Em à, em cũng có người thân ở đây!” Thành Hạ cười nói, ba cô, anh trai cô coi như là người thân chứ.

Len lén liếc Giang Nam Đồng một cái, anh hỏi như thế chứng tỏ là anh không có xem qua hồ sơ của sinh viên đúng không? Không biết trong hồ sơ công khai của cô, rụt rè viết ba chữ “Mồ côi cha” sao?

Vào quán thịt nướng kiểu Hàn, lúc này không ít người, may mắn còn có bàn ăn vừa mới để trống, vị trí thật đẹp.

Lại cởi áo lông và khăn quàng một lần nữa.

“Chiếc khăn quàng cổ này rất đặc biệt, nhưng có vẻ không hợp với phong cách của em.” Giang Nam Đồng nói.

“Của mẹ em, rất ấm áp.” Vừa nói chuyện, nhân viên phục vụ mặc trang phục dân tộc đặc sắc đang cầm thực đơn đã đứng ở bên cạnh, mặc dù Thành Hạ tới ăn rồi, nhưng cũng không thể quyết định thay cho nên để Giang Nam Đồng tự xem muốn ăn gì.

Coi như làm chủ, cô mời khách đi, tiền mừng tuổi năm nay kha khá, lại không đi ăn chơi cùng Lâm Phóng.

“Thầy Giang, không biết lần viếng thăm này muốn tìm hiểu chuyện gì ạ?” Thành Hạ hỏi mặc dù cô vẫn tin chắc rằng thầy Giang tuyệt đối là quá rảnh rỗi tìm người giết thời gian, nhưng dù sao vẫn muốn hỏi.

“Tùy tiện đi xem một chút, để tình cảm thầy trò gần hơn thôi.” Giang Nam Đồng nói.

Ôi!

“Thầy Giang thật là tận tụy với công việc đấy!” Thành Hạ nói.

“Ôi, học được ngôn ngữ nghệ thuật nhanh thế, trẻ con dễ dạy!” Giang Nam Đồng mỉm cười.

“Lời này nghe có chút ‘minh bao ám biếm’⁽¹⁾.” Thành Hạ nói.

Một bàn đầy thịt và đồ ăn đã được bung lên, Thành Hạ thấy sắp chảy nước miếng tới nơi, đôi đũa vươn ra lại rút về: “Thầy Giang, mời thầy ăn trước.”

Bị thức ăn ngon làm cho mờ mắt, thiếu chút nữa cô quên cả ‘tôn sư trọng đạo’, cũng may kịp thời ‘ghìm cương bên bờ vực thẳm’.

“Anh còn muốn học em xem ăn thế nào, tránh mất mặt, không phải em ép buộc anh đấy chứ?” Mặc dù Giang Nam Đồng nói như vậy, nhưng vẫn động đũa, lúc đi về phía bên này ngồi, anh đã nhanh chóng quét mắt xem người ta ăn thế nào, nếu không nhìn, có lò có miếng thịt chịu khó suy nghĩ một chút cũng biết ăn thế nào.

Anh động đũa, tự nhiên Thành Hạ làm theo, chỉ là - động tác có vẻ nhanh hơn so với Giang Nam Đồng.

“Trong Võ hiệp có Phật Sơn Vô Ảnh Cước, em đây là Trường Bạch Vô Ảnh đũa à?” Giang Nam Đồng cười hỏi.

Miếng thịt nướng nóng hôi thơm ngát đang nuốt đến cổ họng Thành Hạ, từ từ nuốt xuống rồi uống ngụm coca nữa: “Lúc ăn, phiền thầy Giang đừng nói chuyện cười, gây cản trở an toàn tính mạng, thời gian giải trí lùi lại tới một giờ chiều đi.”

“Anh tập dượt trước.” Giang Nam Đồng bâng quơ một câu.

Đạo hạnh, đây chính là đạo hạnh.

“Tập dượt xong rồi sao nữa? Thầy Giang à, em thật sự vô cùng đói.” Đôi đũa của Thành Hạ đang gắp một miếng thịt do dự có nên ăn luôn hay không.

“Ừ, xong rồi, ăn đi.” Giang Nam Đồng nói.

Một bữa cơm, Giang Nam Đồng ăn không nhiều lắm, Thành Hạ thì ăn được không ít, nếu có phân chia, đại khái là chia 3:7.

“Thầy Giang, ăn không ngon hả? Sao thầy ăn ít thế ạ?” Thành Hạ hỏi.

“Buổi sáng, trước khi ra ngoài mới vừa ăn sủi cảo, ăn hơi nhiều nên giờ vẫn chưa đói.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ lại nói: “Vậy sao thầy không nói, nếu nói thì em ăn tạm gì đó là được.”

Thật là áy náy, lôi kéo một người đã ăn no vào nhà hàng còn ăn món dầu mỡ như vậy, đây không phải là cố ý đối xử tệ với người ta sao?

“Anh cho là em muốn lôi kéo anh đi uống rượu, không nỡ từ chối.” Giang Nam Đồng nói.

Nói đến uống rượu, Thành Hạ nhìn cái ly đồ uống hồi lâu, nhỏ giọng nói: “Thầy Giang, thật ra thì bình thường em không uống rượu, ngày hôm qua vì giúp anh của em một tay, nếu anh ấy uống rượu là phát ban, lại còn khó chịu hai ba ngày sau nữa.”

“Anh của em á?” Giang Nam Đồng nhẹ nhàng lắc ly đồ uống, nhìn chằm chằm nâu đỏ đầy bọt khí.

“Ngày hôm qua thầy thấy ai công em đi? Đó chính là anh em, nhưng mà anh ấy ở với cha em, còn em ở với mẹ.” Thành Hạ nói.

“Anh em nhà em lớn lên có chút giống nhau.” Giang Nam Đồng nói.

Nói tới đây, Thành Hạ không nhịn được cười: “Tụi Lâm Lâm còn nói, em và Lâm Phóng có tướng phu thê, ha ha, làm em cười muốn chết rồi.”

“Đóng vai người yêu lẫn cho nhau, sợ chuyện tình cảm phiền phức hả?” Giang Nam Đồng nói.

Đang cười, Thành Hạ sững sốt một chút: “Chuyện này, cũng không có cần nhắc qua, có lẽ là vậy.”

Bả vai bị người từ phía sau vỗ một cái, Thành Hạ giật mình quay đầu lại nhìn, là Lữ Đồng, hôm nay thay một chiếc áo khoác dạ lông cừu màu trắng, cắt may vừa vặn, dáng người hoạt bát nhìn thật tròn vẹn.

“Này, Thành Hạ, người này là thầy Giang đúng không? Xin chào, tôi là Lữ Đồng, bạn học của bạn trai Thành Hạ.” Lữ Đồng thoải mái chào hỏi, rồi lại quay lại nói với Thành Hạ: “Thấy hai người ở đây nên tới chào hỏi, định hai ngày nữa tìm em đấy, cũng may hôm nay không có tìm, như vậy đi, mấy ngày nữa nhé, trước khi em đi được không?”

“Vâng! Chị cũng tới ăn cơm à?” Thành Hạ hỏi.

“Coi như là vậy! Chị đi trước, còn có chút việc muốn làm, từ từ ăn nha.” Lữ Đồng nói, sau đó đi ra cửa như một cơn gió.

“Phụ nữ Phương Bắc quả nhiên rất cởi mở.” Giang Nam Đồng tán dương.

“Vâng, em cũng rất thích chị ấy, hi vọng chị ấy làm chị dâu của em, chị ấy và Lâm Phóng ở chung một chỗ khẳng định là siêu thú vị luôn.” Thành Hạ nói.

“Hiện tại, rõ ràng cô ấy cho rằng em là bạn gái Lâm Phóng, chỉ sợ bọn họ rất khó tiến thêm một bước phải không?” Giang Nam Đồng nói.

“Hai ngày nữa em sẽ nói cho chị ấy biết, giúp chị ấy hoàn thành kế hoạch lâu dài theo đuổi anh em. Anh Lâm Phóng, mặc dù có chút cố chấp, nhưng kết hôn nhất định là một người chồng tốt, vào được phòng khách, xuống được nhà bếp, quan trọng nhất là lấy anh ấy thì sức khỏe được bảo đảm!” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng chỉ cười cười, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ lầu dưới, cô gái gọi là Lữ Đồng đang mở cửa chiếc xe lớn, hơn nữa lúc này cô ấy từ khu làm việc đi tới chỗ Thành Hạ, Quản lý nhà hàng đi theo phía sau.

Com nước no nê xong cũng đến thời gian trò chuyện, Giang Nam Đồng nói anh quên từ rồi, đợi tìm lại bản thảo xem lại đã rồi nói. Bởi vì thời gian ăn com cũng không ngắn, cho nên muốn tính tiền đi về, Thành Hạ nói cô mời khách, cảm ơn sự quan tâm của thầy với sinh viên, hướng chi cô là chủ nhà, cũng muốn làm một chủ nhà tận tình, Giang Nam Đồng đồng ý, kết quả là đi tính tiền thì cô bé thu ngân nói đã thanh toán rồi. Về phần ai thanh toán, cũng không nói cho họ biết.

“Là Lữ Đồng sao?” Ra khỏi quán ăn Thành Hạ đoán.

“Có lẽ là vậy.” Giang Nam Đồng nói.

“Woa, chị Lữ Đồng là chủ nhà hàng này sao, woa, trẻ tuổi xinh đẹp còn có sự nghiệp của mình!” Thành Hạ đi ở lẻ đường - thông thường đường ở thành phố H có hình răng cưa.

“Hâm mộ sao?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Dĩ nhiên, có sự nghiệp có nhiều cảm giác thành công.” Ngẩng đầu nhìn mặt trời: “Nếu như mà em là trái đất, sự nghiệp của em chính là mặt trời!” Bởi vì ngẩng đầu không nhìn dưới chân, khi kịp phản ứng thì nhận ra mình đang đứng chênh vênh sắp dẫm lên vũng nước đục đang đóng băng, không biết người đàn ông lịch sự bên cạnh này có tốc độ anh hùng cứu mỹ hay không.

Khí lạnh ào vào trong ngực, chớp mũi cũng đều là khí lạnh, trước mắt tối sầm.

Aizz, ngã xuống đoạn đường này thì thật là..., nhưng cũng may, anh hùng cứu mỹ nhân cũng xuất hiện.

“Trái Đất, em không sao chứ?” Giang Nam Đồng hỏi.

Phốc!

“Không sao ạ, Trái Đất là rất kiên cường.” Thành Hạ thoát khỏi lồng ngực Giang Nam Đồng hỏi: “Xin hỏi cao tính đại danh ‘hiệp sĩ’ ạ? Hôm nay nhờ gặp được ‘hiệp sĩ’ nếu không đã bị hủy hoại dung nhan rồi, ngày khác nhất định tới cửa báo tạ.”

“Không dám xưng hiệp sĩ, tại hạ tính Ngân tên Hà Hệ. Nếu các hạ có thịnh tình như thế tại hạ sẽ ở nhà giết gà nấu rượu, chờ đại giá.” Giang Nam Đồng nói.

Tính Ngân tên Hà Hệ? Hệ Ngân Hà?

Cô nói mình là Trái Đất, còn anh lại nói mình là Hệ Ngân Hà - đây không phải là rõ ràng...

“Hệ Ngân Hà đại hiệp, người không thể kỳ thị giới tính! Ta là Trái Đất, nên người cũng là hành tinh à?” Thành Hạ hỏi, ngẩng đầu ngược sáng nhìn Giang Nam Đồng.

Giang Nam Đồng suy nghĩ một chút lại nói: “Hệ Ngân Hà cũng chỉ là bút danh hành tẩu giang hồ của tại hạ, thật ra thì tại hạ họ Mộc tên Tinh.”

“Người...” Thành Hạ vỗ vỗ trán: “Là hành tinh người đều chọn hành tinh lớn nhất đó...”

“Anh chỉ cần cứ theo tỉ lệ đầu chúng ta để quy đổi thôi.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ cụt hứng!

Tiếp tục đi tới trạm xe buýt, Thành Hạ chợt nhớ tới câu chuyện cười: “Sao Mộc, em nói câu này, thầy phiên dịch ha.”

“Xin mời Trái Đất.” Giang Nam Đồng nói, nghiêm trang.

“Bát siết cái đập đầu đường cái hình răng cưa thượng tạp khoan khoái da.” Thành Hạ nói. Rất nhiều người nghe được câu này tiếng phổ thông phiên dịch đều muốn cười quái tới.

“Phiên dịch thành cái gì?” Giang Nam Đồng vẻ nghiêm trang.

“Tiếng phổ thông!” Thành Hạ nói.

“Nếu như Trái Đất em là mùa Hạ quý tại đường cái hình răng cưa, có lẽ đầu gối cũng sẽ rách da.” Giang Nam Đồng nói.

“Woa? Thầy phiên dịch được à?” Thành Hạ ngạc nhiên: “Là ai kể cho thầy sao?”

“Đây không phải là một câu nói nổi tiếng tiêu biểu nhất thành phố H sao? Trên web có.” Giang Nam Đồng hỏi.

“A, thì ra là việc tuyên truyền ngôn ngữ thành phố H chúng ta làm tốt như vậy.” Thành Hạ nói.

“Đúng vậy, người địa cầu ai cũng biết rồi.” Giang Nam Đồng nói.

Xe buýt tới, Thành Hạ hỏi Giang Nam Đồng đi chuyển xe nào, anh nói đi chuyển xe ở đây luôn, nói cô cũng đi chuyển này, vừa đúng thuận đường, hai người lên xe vừa hay còn chỗ ngồi trống, ngồi xuống, Thành Hạ lấy tay xoa lớp hơi nước phủ trên cửa sổ thủy tinh, thật vất vả mới tạo ra được một ô trong suốt có thể nhìn ngoài cửa sổ.

“Chỉ có điểm này là không được, trên xe không có điều hòa, hàng năm mùa đông đi xe buýt cũng phải tự mình ra tay dọn dẹp.” Thành Hạ nói.

“Tại sao?” Giang Nam Đồng kỳ quái.

“Nhìn chăm chăm trong xe sẽ say xe.” Thành Hạ nói, nghiêng đầu ngả ra chỗ có ánh nắng nhìn ra phía ngoài, ánh mặt trời chiều xuyên qua thủy tinh chiếu vào gò má và tai của cô, làm cho chúng thêm hồng như vỏ quýt, cùng với chiếc khăn quàng cổ to xụ màu xanh nhạt thật là quá đối lập.

“Thầy Giang, thầy xuống đâu vậy?” Thành Hạ hỏi.

“Điểm cuối.” Giang Nam Đồng nói, dưới chân quả nhiên bắt đầu lạnh như băng.

“Em cũng xuống ở điểm cuối. Ôi, xem ra chúng ta ở không xa nhau.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng cười cười, so với thành phố S thì không xa, anh chạy xe lượn quanh nửa vòng là có thể đi về.

Chờ xe đến điểm cuối, Giang Nam Đồng cảm nhận được chân mình như không có tri giác nữa, động tác bước xuống xe có chút mất tự nhiên, Thành Hạ nhìn anh, lại nhìn xuống chân: “Aizz, vừa tới Trái Đất của chúng em chưa quen nhiệt độ này hả? Nhanh thôi, hãy dùng sức hít hơi sau đó nâng cao chân đạp xuống.”

Giang Nam Đồng nhìn nhìn cô lắc đầu một cái: “Em cũng muốn bán gậy cho anh à?”

“Nhanh lên một chút giảm đi, nếu không thực sự phải mua gậy đấy.” Thành Hạ nói, vừa đúng lúc cô cũng giảm chân vận động cho ấm.

“Em ăn kẹo hồ lô⁽²⁾ không? Nghe nói mùa đông ở Phương Bắc, kẹo hồ lô ăn ngon nhất.” Giang Nam Đồng hỏi, nhìn sạp bên cạnh, trên đó cắm đầy từng xiên từng xiên một mút quả.

“A, thầy ăn đi, em rất sợ kẹo hồ lô.” Thành Hạ nói.

“Tại sao?” Giang Nam Đồng nghi ngờ.

“Lúc còn nhỏ, em ăn kẹo hồ lô quá vội, làm cho hai môi dính lại với nhau, khi mở được ra thì bị dính mất một lớp da, đau chết đi được.” Thành Hạ nói.

“Sao em lại tham ăn như vậy?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Trẻ người non dạ! Không đề cập tới cũng được!” Thành Hạ xua tay.

“Em không phải về nhà sao?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Thầy còn phải đổi xe à?” Thành Hạ hỏi.

“Anh thuê xe, sẽ đến nhanh thôi, em đi về đi.” Giang Nam Đồng nói.

“Vậy chờ thầy lên xe trước, em có thói quen là người đi cuối cùng.” Thành Hạ nói.

“Thói quen của chúng ta hình như giống nhau, nếu không, như vậy đi, hai chúng ta cùng đi, nếu như gặp xe thì đi trước.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ đồng ý, không vì cái gì khác, thời tiết này, đi bộ một chút có thể giãn gân lưu thông máu giúp ấm áp hơn.

Kết quả là xe taxi tới trước, Giang Nam Đồng lên xe, nhìn kính chiếu hậu thấy Thành Hạ đang vẫy tay từ biệt anh, mặt đỏ lên như quả táo, chiếc khăn

xanh nhạt to xụ trên cổ có vẻ càng nhạt hơn, còn nhe răng cười một cái trông hàm răng thật trắng.

Ghi chú:

1. Bề ngoài thì khen ngợi nhưng bên trong lại ngấm ngấm châm biếm.
2. Kẹo hồ lô: là một loại mứt làm từ trái cây khô hoặc tươi đều được, phủ bên ngoài một lớp đường mạch nha rồi rắc mè/vừng lên. Xiên thành từng xiên dài ngắn tùy theo giá tiền. Kẹo hồ lô còn được gọi là mứt quả.

Chương 14

Khi Thành Hạ về, Lâm Phóng và cha còn chưa về, mẹ Thành đang chuẩn bị cơm tối, làm cho phòng bếp lênh láng, nhanh nhẹn thay đồ đi giúp mẹ, mẹ hỏi cô đi ra ngoài với ai, Thành Hạ khai báo đầu đuôi ngọn ngành - vốn là cô cũng không cho đây là chuyện không thể nói.

“Đi thăm hỏi các gia đình à? Sao con không mời thầy đến nhà?” Mẹ Thành hỏi.

“Rất kỳ cục! Mẹ, con gái mẹ lớn rồi, qua tuổi bị tới gia đình thăm hỏi rồi, mà có lẽ, chính là thầy ấy mới đến nên hơi rảnh rồi, rất may gặp được người quen là con đây.” Thành Hạ nói qua rồi chợt nghĩ đến Lữ Đồng, liền như tên trộm theo sát mẹ nói, nói xong thì mặt mày hớn hở lại còn thêu dệt thêm.

“Nghe con nói như vậy, cô gái này ngược lại rất không tệ, anh con có thể xứng với người ta sao?” Mẹ Thành hỏi.

“Nói chuyện này, mẹ coi anh Lâm Phóng như con cóc ăn thịt thiên nga vậy.” Thành Hạ cười.

“Cái con bé này, cứ ‘Lâm Phóng! Lâm Phóng!’ không biết lớn nhỏ gì, người ngoài nghe thành cái gì? Về sau đừng nói thế.” Mẹ Thành hạ lệnh.

“Dạ.” Thành Hạ tùy tiện trả lời một tiếng.

Cơm tối, Lâm Phóng bị mẹ hỏi han, anh vừa nói qua không có gì vừa hung ác trừng mắt với Thành Hạ.

“Mẹ, mẹ xem đi, Lâm Phóng trừng con kia, con cảm thấy ở đây nhất định có quỷ, trúng tim Lâm Phóng rồi.” Thành Hạ vừa nhìn nhưng vẫn không quên rươi thêm chút dầu.

“Tiểu Phóng, tuổi của con cũng nên tìm bạn gái rồi, nếu là cô gái không tệ, con đưa về ra mắt một chút coi...” Mẹ Thành nói.

Ba Lâm cũng thêm vào: “Con bé Lữ Đồng này cũng không tệ.”

“Vâng, không tệ, tự nhiên, cởi mở, còn xinh đẹp nữa. Lâm Phóng, anh theo đuổi đi.” Thành Hạ nói.

“Hạ Hạ, nói thế nào!” Mẹ Thành quay đầu lại quát lớn cô, lúc này Lâm Phóng cười.

Mấy ngày sau, Lữ Đông cũng không tìm cô đi dạo phố, có lẽ là rất bận, Thành Hạ cũng chẳng để ý, chỉ là lúc sắp đi nhờ Lâm Phóng truyền đạt lời chúc phúc năm mới cho chị ấy, Lâm Phóng nói mặc kệ cô.

Hết Tết rồi, mẹ con Thành Hạ phải về Trùng Khánh, trước khi cô đi mấy ngày, Thành Hạ hé cửa nghe lén, hình như nghe bà nói về làm thủ tục gì đó, Thành Hạ đoán đại loại là chuyển công việc về thành phố H, nói thật cô không rời căn nhà kia, thời gian ở cũng dài nên so với nơi này tình cảm nhiều hơn, nhưng tuổi mẹ ngày một nhiều lên, cũng nên có nơi nương tựa để bà dựa vào nghỉ ngơi một chút, huống chi chỉ là đậy nắp chai rượu đã mở vào với chai mà thôi.

Quay về bằng máy bay, Thành Hạ dựa vào cánh tay mẹ.

“Mẹ, chúng ta định chuyển về sao? Nhà bán đi à?” Thành Hạ hỏi.

“Căn nhà ở Giang Cảnh tốt như vậy bán đi cũng rất tiếc, nếu không bán, sau này cha con về hưu chúng ta sẽ tới Trùng Khánh dưỡng già, ở đây có sông có núi rất thoải mái.” Mẹ Thành Hạ nói.

“Mẹ, mẹ và cha con...”

“Hạ Hạ, có một số việc con không cần biết quá trình, chỉ cần biết kết quả là được, giống như khi con mua một căn nhà vậy, chẳng lẽ ngày ngày nhìn chăm chăm họ xây từng viên gạch, lợp từng viên ngói sao? Chỉ cần biết làm xong có thể ở là được.” Mẹ Thành Hạ nói.

“Nhưng ít ra cũng phải có ‘Hồ sơ nghiệm thu’ và ‘Cam kết chất lượng ngôi nhà’ chứ?” Thành Hạ nói.

“Không có lỗi lớn là có thể tiếp nhận được. Không ảnh hưởng đến việc sử dụng là được, những chỗ nhỏ tự mình sửa chữa.” Thành Hạ mẹ nói.

“... Vâng.” Trong cổ họng Thành Hạ phát ra một âm.

Trong lòng hoang mang, có chút cảm giác không chân thật.

Lại tới ngày tựu trường, đã là nửa học kỳ sau năm thứ hai đại học rồi, bấm ngón tay tính toán, mới qua một học kỳ mà cô có thể thăng cấp làm ‘ma cũ’ rồi. Tất cả mọi người không thay đổi nhiều, không muốn nói là không có thay đổi gì, phảng phất hình như là tóc cũng dài ra một chút vậy, ngoại trừ Phương Ngu, cô gái này không biết sao lại không thích tóc dài nên cắt thành tóc ngắn, cùng “độ dài tri thức” với Thành Hạ.

Tiểu Thanh khá là tiếc.

“Phương Ngu, cậu nói xem, cậu là cô gái xinh đẹp vì sao muốn học con nhóc này vậy? Cậu ấy, tóc ngắn mặc kệ tóc ngắn, còn cậu rất đáng tiếc, đây không phải là phá hủy phong cảnh của khoa Kiến trúc năm 2 chúng ta sao?”

Cốc cốc! Thành Hạ gõ cái bàn: “Ông Tiểu, cái gì gọi là tóc tôi ngắn mặc kệ tóc ngắn vậy hả? Làm phiền đến ai chứ?”

“Cô nhóc cậu để tóc dài... trông không hài hòa, dài ra trông như rau diếp vậy, mà mầu chột là, có dài như rau diếp cũng không có ‘hoàng tử’ nào tự nguyện vuốt đâu.” Tiểu Thanh nói.

“Nhắc nhở cậu này, hoàng tử của Thành Hạ rất đẹp trai, phóng tâm mắt nhìn khắp ngành Kiến trúc không có người nào vượt qua được đâu. Tớ muốn Thành Hạ cũng đừng nuôi dài lại, kéo một đám hoàng tử Éch bò tới vuốt rất đáng sợ.” Phương Ngu nói.

Sau đó, Tiểu Thanh tức chết, Thành Hạ thì vui chết.

Sau đó nữa, Thành Hạ và Phương Ngu hình như lại khôi phục quan hệ như hình với bóng như trước kia.

Tự trường, thầy quản sinh Giang Nam Đồng xuất hiện một lần, nói chuyện nội dung chương trình học kỳ sau, Quản sinh đã nói không có gì khác biệt, có điểm duy nhất là muốn mượn “khoa học kỹ thuật hiện đại” hỗ trợ việc quản lý, vì vậy, muốn tạo QQ nhóm để dễ cho mọi người có việc kịp thời thông báo. Mặt khác cũng có thể giúp mọi người trao đổi với nhau. (QQ giống như FB hoặc Skype vậy.)

“Cái này, là khoa học kỹ thuật hiện đại sao?” Thành Hạ chống cằm, Học trưởng thật có sáng kiến, năm nhóm nhỏ cộng lại thành một nhóm lớn, mỗi ngày gõ chữ đầu ngón tay chắc gãy mất.

“Chẳng có gì đặc sắc.” Phương Ngu phụ họa.

“Đúng vậy, QQ là quá phổ biến rồi, nghề nghiệp tương lai của chúng ta là thành phần tri thức nên nói làm quen trước một chút với MSN mới đúng.” Chu Nhược Nhược nói.

Có điều đại đa số mọi người không có ý kiến, nên được thông qua, vì vậy hai ngày sau Lớp kiến trúc 0302 triển khai gấp một cuộc xây dựng hoạt động QQ nhóm kỳ quái, câu nói đầu tiên khi mọi người gặp mặt là: “Hôm nay cậu đã vào chưa?”

Vô cùng ý nghĩa, vô cùng viên vông.

Bởi vì có Lâm Phóng “Quyên tặng” laptop, Thành Hạ lên thư viện lên mạng, ngồi ở trong phòng cũng lên mạng. Ban đầu có chút hưng phấn, nhưng chỉ mấy ngày sau thì hưng phấn cũng bay mất.

Bắt đầu có một ít bài học thiết kế đơn giản, sớm muộn gì đều muốn dùng ứng dụng chuyên ngành để hoàn thành, cho nên Phương Ngu, Lâm Lâm, rồi Chu Nhược Nhược đều lần lượt mua máy vi tính, máy vi tính cộng thêm internet sẽ biến thành ‘thần kỳ đồ’, nó sẽ làm cho bạn và những người bạn phương xa trở nên gần gũi hơn, ví dụ như Thành Hạ và cô bạn tốt học chung

cấp 2 Lê Lê, lúc này đang học ở Bắc Kinh, nhưng tương tự như vậy cũng sẽ kéo dài cự ly của bạn và những người ngay bên cạnh.

Hiện tại, có lẽ họ đi ngược lại với phương hướng di chuyển.

Cũng sắp đến ngày mùng một tháng năm, Lê Lê nói muốn đi Hàng Châu chơi, Thành Hạ cũng không đi đâu nên hai người hẹn nhau, Lê Lê nói hai ngày nữa sẽ qua thành phố S sau đó cùng đi. Cho nên định trốn hai ngày - bởi vì tuần lễ trước ngày mùng một tháng năm là “Tuần lễ Lao động”, cái gọi là lao động lại đặc biệt đơn giản, hôm nay nhờ chỗ này, ngày mai sắp xếp chậu hoa chỗ đó, rồi sau đó chăm bón vun trồng.

Cùng Lê Lê ở Hàng Châu chơi ba ngày, trở về thành phố S đi dạo một ngày, rồi Lê Lê mua vé về Bắc Kinh.

Mấy ngày sau, Thành Hạ lên mạng, vừa mới login thì anh Hàm Trúc đã nhiệt tình nói cho cô biết cô bị phạt, trái tim Thành Hạ đập nhộn nhạo, anh Hàm Trúc cho cô xem văn bản chung.

Xem thì là Giang Nam Đồng phát hành, danh sách là người chưa tới điểm danh tuần lễ lao động, xử phạt là sử dụng ngày nghỉ, trốn bao nhiêu ngày thì phạt bấy nhiêu ngày, địa điểm lao động là nhà kính trồng hoa của trường, danh sách toàn trường cũng không có mấy người, ngành Kiến trúc tổng cộng ba, năm 2 chiếm hai, một là cô, người khác là Tiểu Thanh.

Tất cả mọi người là hai ngày - bởi vì ba ngày trước căn bản không điểm danh, nếu không Thành Hạ sẽ tìm người thay cô.

Suy nghĩ Chủ nhật chẳng có việc gì, nên nhanh chóng đi lao động công ích, vả lại, tuy nói là lao động, chẳng qua chỉ là đến lao động một chút ở nhà kính trồng hoa của trường, bên cạnh hồ nước trong xanh với cái tên rất đẹp - Hồ Ngọc Bích, phía sau là hòn non bộ, có núi có sông, coi như rèn luyện thân thể thôi.

Ăn sáng no nê, thuận tiện đi dạo tới nhà kính trồng hoa, nhìn một vòng, không có ai, chỉ có một con vật lưỡng thể⁽¹⁾ bị buộc chân kêu quang quác, có lẽ là bị cô dọa sợ.

“Xin hỏi, thầy Vương có đây không ạ?” Thành Hạ vào nhà kính trồng hoa, từng hàng giàn hoa được sắp xếp giống như thư viện vậy.

Không ai trả lời cô, cô lại tiếp tục ngó nghiêng, còn khom lưng về phía con vật lưỡng thể nghiên cứu một phen, cuối cùng cũng không có cách nào xác định đó là vịt hay là chim nữa.

“Làm cái gì đây?” Âm thanh từ sau lưng truyền đến tràn đầy khí thế.

“Không làm gì cả, làm việc ạ.” Thành Hạ vội đứng thẳng, một ‘ông chú’ không cao nhưng thoạt nhìn rất có khí thế đứng trước mặt, có lẽ là thầy Vương trong lời kể của khóa trước sao? “Xin hỏi, thầy Vương có ở đây không ạ?”

‘Ông chú’ gật đầu, nhìn cô một cái: “Tuần lễ Lao động trốn nên bị lao động công ích hay sao? Tôi nói sinh viên các cô các cậu, nhỡ cỏ bung chậu hoa cũng không làm được, sau này còn có thể trồng cây được gì vào các cô các cậu đây?”

Ôi, vấn đề bị đề cao rồi, có chút không hài hòa.

“Dạ, thầy dạy dỗ rất đúng, cho nên em tới lao động công ích một chút, chứ không phải ăn chơi hưởng thụ theo tư tưởng Tư Bản Chủ Nghĩa mục nát đâu.” Thành Hạ nói, cười có vẻ nịnh nọt.

“Nghiêm túc một chút đi! Bây giờ, cả đám sinh viên mỗi người đều miệng lưỡi trơn tru.” ‘Ông chú’ lại nói.

Vì vậy, Thành Hạ lại nghiêm túc, ỉu xiu, đi theo phía sau ‘ông chú’ chờ đợi phân công nhiệm vụ.

Nhưng nhiệm vụ vì sao lại nặng nề như vậy... Nhìn đồng bùn phơi khô ở trước mặt và chậu cảnh trong bao nylon màu đen: “Thầy ơi, những thứ này đều phải làm hết sao?”

“Ừ, làm hết, sau đó đảo đều vào từng chậu một, về sau khi trồng cũng dễ dàng.” ‘Ông chú’ nói.

“Thầy, có bao tay nylon không ạ?” Loại đất này...

“Gặm xương sao? Làm bằng tay hết... cho nó khô nhanh hơn một chút, mười một giờ nghỉ ngơi, một giờ tưới chiều tiếp tục.” ‘Ông chú’ nói xong lại vội đi chỗ khác.

Mười phút sau.

“Phù phù... Sặc chết ta rồi.” Thành Hạ thuận tay vuốt vuốt lỗ mũi.

“Ê nhóc, cậu cũng ở đây à.” Nói như vậy, trừ Tiểu Thanh ra thì còn người kia nghĩ không làm sao.

“A, vừa tới một lát, ngồi, rồi làm việc.” Thành Hạ nói.

“Ôi, cậu làm cái gì vậy? Làm thế này á? Sao chẳng có chút kỹ thuật nào cả?” Tiểu Thanh thì thào, rồi tìm cái ghế nhỏ ngồi xuống bên cạnh cô.

“Được, đừng có lải nhải, cách mạng văn hóa năm ấy nhiều nhân vật lớn mới được đại diện làm việc nhà nông đấy, cậu có cơ hội này nên cảm thấy vinh dự đi.” Thành Hạ nói.

“Ê nhóc, cậu vì cái vinh dự này mà cố ý trốn hả?” Tiểu Thanh hỏi, tiện tay cầm một bịch chậu cảnh đổ ra, bụi tủa ra làm cho Thành Hạ lại ngứa mũi.

“Tôi thiếu tớ còn có mục đích cao thượng, ông Tiểu nhà cậu thì thuần túy là trốn tránh lao động sao? Năm ngày, ôi, ba ngày trước cũng không gặp cậu.” Thành Hạ hăng giọng, giọng điệu học được của thầy Vương vừa nãy: “Tôi nói sinh viên các cô các cậu, nhỡ cỏ bung chậu hoa cũng không làm được, sau này còn có thể trồng cây gì vào các cô các cậu đây? Chưa từng nghe qua một đạo lý,

một phòng không quét làm sao quét nổi thiên hạ đây? Lao động cũng trốn, sau này có thể làm gì?”

“Sinh viên các cô các cậu đấy, nói lý thuyết thì người nào cũng rõ ràng, nhưng đụng đến hành động thực tế là chạy hết không thấy bóng dáng đâu.” Có người nói.

Tiểu Thanh cười: “Thầy Vương, quả thật nhà em có chút việc gấp, ba em bị cao huyết áp nhập viện rồi.”

“Còn cô bé này?” Có lẽ thầy Vương muốn coi Thành Hạ làm “mục tiêu”.

“À, bạn ấy... bạn ấy đi cùng với em.” Tiểu Thanh nói.

Ông Tiểu à, quê quán ông ở đâu? Mấy thôn, mấy hộ? Trước cửa có mấy cây trụ vậy?

Thành Hạ đang trợn mắt suy nghĩ xem Tiểu Thanh ba hoa những gì, lại nghe thầy Vương nói: “Hừ, viện cố này nọ như thế tôi thấy nhiều rồi, làm việc chăm chỉ đi, cậu, cậu nam sinh kia, cậu năm ngày phải không, phải lao động công ích.”

Biến hóa như thần, thầy Vương lại đi mất, Thành Hạ dùng bàn tay dính đầy bụi vỗ vỗ lên vai Tiểu Thanh: “Nén bi thương!” Giọng điệu thì có vẻ đồng tình, nhưng vẻ mặt lại rất hả hê.

Lại lục tục thêm mấy người tới lao động công ích, trong đó có một cô bé vừa xuất hiện đã thu hút tất cả ánh mắt, có lẽ, bao gồm cả con vật lưỡng thê cách đó không xa, bởi vì lẫn vào trong đám người cố ý ăn mặc bụi bặm này thật sự là quá chói mắt, giống như là một con thiên nga xuất hiện giữa bầy gà vậy.

Đã từng gặp nữ sinh sợ nắng bôi kem chống nắng, đã từng gặp nữ sinh ăn trầu để giảm béo, đã từng gặp nữ sinh luôn lịch sự lễ phép, nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp người biết là đi lao động công ích còn mặc đồ trắng đầy. Chính xác mà nói là một chiếc quần trắng dài đến mắt cá chân, phối hợp với mái tóc đen dài tới thắt lưng của cô ấy, thì đặc biệt có cốt cách của nữ sĩ Quỳnh Dao tự tình dưới ánh trăng.

Thành Hạ suy nghĩ, cô bé này chẳng lẽ cho là đến Điền Viên của Thiên Đình lao động sao?

Ghi chú:

1. Động vật lưỡng thê: là loại động vật có xương sống, cỡ nhỏ, sống phổ biến ở vùng Nhiệt đới, sinh ra ở dưới nước nhưng sống trên cạn. Hiện nay, ở Việt Nam có khoảng hơn 80 loài động vật lưỡng thê.

Chương 15

Nghỉ giải lao, Thành Hạ nhìn con vật lưỡng thê, hỏi: “Tiểu Thanh, cậu bảo đây là vịt hay là chim vậy?”

“Chim!” Tiểu Thanh nói.

“Sao tớ lại cảm thấy nó là thiên nga vậy?” Thành Hạ nói.

“Đại loại cậu cảm thấy nó có điểm giống với cậu, có chút hơi thở đồng loại sao?” Tiểu Thanh nói.

Có giọng nữ êm ái nói tiếp: “Đó là chim thiên nga.” Hai người quay đầu, thì ra là cô gái ‘đỏ trắng’ đang nói chuyện.

“Xem đi, tớ nói đúng rồi, chim thiên nga, chim là định ngữ, thiên nga là chủ ngữ.” Thành Hạ nói.

“Áy...” Giọng nữ êm ái có chút chần chừ, nhưng mà vẫn nói: “Chim thiên nga hay cũng gọi là vịt trời.”

“Cậu xem đi, vịt trời, hiểu chưa? Con vịt trời màu xám đấy.” Đến phiên Tiểu Thanh cười, nhưng chưa cười xong thì lại nghe tiếng nữ sinh kia.

“Chỉ là cách gọi như vậy thôi, vịt trời chủ yếu chăn nuôi ở vùng Đông Nam, người chăn nuôi ở Giang Tô thì gọi chúng là vịt xám bốn mùa.” Nữ sinh nói.

Thành Hạ và Tiểu Thanh đều không lên tiếng, muốn cho cô ấy nói hết lời, tránh bêu xấu mất mặt.

“Cho nên, mặc dù gọi chim, nhưng mà vẫn là vịt, chẳng qua là loại vịt lai trội thôi.” Nữ sinh thấy bọn họ không lên tiếng lại bỏ sung.

“Nói cách khác, là loại vịt lớn?” Thành Hạ hỏi.

Cô bé ‘đỏ trắng’ gật đầu, mỉm cười.

“Vịt hay chim cũng không cần phân biệt rõ, tay chân không chăm chỉ, cậu thật khiến cho người khác tức chết mà!” Thành Hạ quay đầu lại nói với Tiểu Thanh, sau đó đứng dậy phủi bụi trên quần đi xem hoa, cô mới vừa nghĩ, việc này cũng không thể làm không công, giá nào cũng phải kiếm được chậu hoa mang về.

Thật vất vả mới đến giờ nghỉ trưa, Thành Hạ đầu tàu gương mẫu định chạy thì thầy Vương dặn dò một câu: “Này cô nhóc, buổi chiều đừng tới trễ đấy!”

Thành Hạ buồn bực, nhiều người như vậy cơ mà, sao lại chỉ để ý mình cô vậy? Bộ dạng của cô giống như thường vi phạm lắm sao?

Đến nhà ăn ăn cơm, vì Chủ nhật rất nhiều người còn ngủ nướng chưa đi ăn, nên người không nhiều lắm, bung khay chọn thức ăn lại đựng phải Giang Nam Đồng.

“Thành Hạ, em cũng tới ăn cơm à?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Không ăn sẽ không có sức làm việc, thầy Giang, thầy thi đậu chứ ạ?” Thành Hạ hỏi.

“Ừ, thi đậu.” Giang Nam Đồng cười: “Chương trình học gần đây thế nào?”

“Cũng tạm ả, giống như trước lễ vậy thôi.” Thành Hạ nói, làm Quản sinh, lúc nào cũng không quên hỏi thăm việc học nhì. Còn bút danh Sao Mộc, Hệ Ngân Hà nữa, cũng thật hay đấy.

“Ngày 1.5 đi chơi à?” Giang Nam Đồng hỏi.

Nhắc tới chuyện này, Thành Hạ cười gượng hai tiếng: “Không những đi chơi, về còn bị phạt nhiều hơn hai ngày.”

“Lúc ấy nên tìm người điếm danh hộ.” Giang Nam Đồng nói.

“Không nghĩ ra còn có thủ đoạn này.” Thành Hạ nói: “Nếu thầy Giang mật báo trước cho bọn em thì thật tốt.”

Giang Nam Đồng cười cười: “Thầy Vương ở nhà kính rất thú vị, phải để ý một chút cảm xúc của ông ấy.”

“Thầy Giang thật khéo hiểu lòng người.” Thành Hạ nói.

Thành Hạ, Giang Nam Đồng, Tiểu Thanh ngồi chung một chỗ ăn cơm, Tiểu Thanh gấp đồ ăn của Thành Hạ, ăn xong rồi còn chê: “Lần trước đã nói với cậu là tớ không thích ăn món này, sao vẫn mua thế?”

“Không thích ăn cậu còn ăn? Thật là, chưa từng gặp người ăn đồ ăn xin mà vẫn phách lối như thế đấy.” Thành Hạ đáp lại.

“Kẻ ăn xin cũng có tôn nghiêm.” Tiểu Thanh nói xong còn hỏi Giang Nam Đồng: “Thầy Giang, thầy thấy đúng không?”

“Chuyện này à, bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn vào thì biết làm sao đây.” Giang Nam Đồng nói.

“Xem đi, về sau đừng phách lối như vậy, này, sao cậu vẫn còn ăn?” Thành Hạ nói, mắt thấy đôi đũa Tiểu Thanh di chuyển qua trước mặt cô.

“Không ăn cũng uổng.” Tiểu Thanh nói.

Ăn cơm no, hài lòng về phòng ngủ trưa, ngủ tới hơn một giờ thì bị cơn ác mộng làm tỉnh giấc, trong giấc mơ thầy Vương cầm cổ của con vịt trời nói “Cho mày trẻ này, cho mày trẻ này” sau đó bẻ rắc rắc gãy.

Nhờ cơn ác mộng này mà Thành Hạ đến đầu tiên, nhìn kỹ, con vịt trời vẫn còn, không bị bẻ đầu, lúc này mới yên lòng lại, thầy Vương thấy thái độ của cô tốt nên lúc này nói chuyện với cô sắc mặt cũng tốt hơn chút, trong lòng Thành Hạ đã sớm suy nghĩ về hoa cỏ nơi đây, lúc này dĩ nhiên là tùy cơ ứng biến, liền khen hoa cỏ ở đây như hoa tiên cỏ tiên bên dải Ngân Hà.

‘Ông chú’ Vương rất phấn chấn, Thành Hạ cũng vui, thuận tiện định ôm chậu hoa, ‘ông chú’ Vương vui vẻ giương cặp mắt: “Tôi biết cô nhóc nhà cô có rắp tâm khác mà.”

“Thầy Vương sáng suốt.” Thành Hạ nói.

“Để xem biểu hiện của cô hai ngày nay rồi nói, còn nhỏ tuổi mà miệng lưỡi trơn tru.” Thầy Vương nói.

Ai còn nhỏ tuổi ấy ha...

Không biết nhờ từ trường kỳ quái của ai, buổi chiều lại có thêm mấy nữ sinh tới, Thành Hạ nghĩ có lẽ là tới thăm Tiểu Thanh, cô bé ‘đỏ trắng’ buổi sáng giờ thay đổi thành áo T-shirt trắng, quần lửng trắng, tóc cột cao kiểu đuôi ngựa, phong cách lập tức từ Lục Bình thành Tử Lăng.

Có lẽ tên Tiểu Thanh được cả đám người đẹp cổ vũ nên Hormone tiết ra nhiều hơn, tới buổi trưa vẫn nghe cậu ta ở đó kể chuyện cười, một loạt tiếng cười như ‘chuông ngân’ thỉnh thoảng từ nhà kính trồng hoa truyền ra.

Buổi trưa, Thành Hạ ngủ không ngon cộng thêm trong nhà kính có vẻ ngột ngạt, cả buổi chiều lặp lại động tác buổi sáng một cách máy móc. Nghỉ giải lao, vẻ mặt trong trạng thái dờ dẫn đi ra ngoài hóng mát, sau đó lại dờ dờ quay vào.

Buổi chiều cũng trôi qua, ra khỏi nhà kính trồng hoa thấy ở Hồ Bích Ngọc có vật màu đỏ đang nổi lênh bênh, Thành Hạ phát hiện ven Hồ Bích Ngọc xuất hiện một chiếc thuyền bằng tôn được sơn màu lam nhạt, trong thuyền rất khô ráo sạch sẽ, đáng tiếc không có mái chèo.

Sau khi rửa tay xong, ánh mắt Thành Hạ ngắm nhìn chiếc thuyền kia, nếu đi lên thì lấy gì khua nước đây? Còn chưa hành động thì đã có người trước cô một bước rồi.

“Ê nhóc, ở đây có cá...” Tiếng một nam sinh ở trên thuyền nói với cô.

Đúng là đồ con nít chưa từng trải chuyện đời, thấy cá cũng hưng phấn như thế, đáng yêu thật, bên cạnh còn có mấy người đẹp vây xem nữa chứ.

“Cũng không phải là Nàng Tiên Cá, cậu vui mừng làm gì. Tự chơi đi, tớ đi đây.” Thành Hạ vẫy vẫy tay, thật may, lại tới lúc ăn cơm rồi.

“Chờ tớ một lát, cùng ăn cơm!” Người kia gào lên, sau đó Thành Hạ trơ mắt nhìn Tiểu Thanh bước hụt, rơi xuống nước, bọt nước bắn lên tung tóe.

“Cứu mạng, này nhóc, cứu với... Tớ không biết bơi...” Tiểu Thanh vùng vẫy trong nước.

“Nếu ở chỗ này mà cậu cũng có thể chết đuối, coi như có bản lĩnh. Đừng vùng vẫy nữa, nước vẫn chưa tới eo cậu đâu.” Thành Hạ bĩu môi nói: “Này, không phải cậu vừa nói có cá sao? Thuận tiện bắt mấy con làm bữa tối đi, sáng mai gặp, đi đây.”

Khoảng cách giữa Thành Hạ và thuyền không xa, vừa đi chưa được mấy bước đã cảm thấy cánh tay và bắp chân mát lạnh, nghiêng đầu nhìn, Tiểu Thanh đang chống nạnh đứng trong nước cười xấu xa.

“Cậu làm gì vậy?” Thành Hạ đứng lại, cúi đầu nhìn, trên quần áo đều bị dính nước ướt.

“Hạ nhiệt giùm cậu, tớ thấy chiều nay cậu nóng tới nổi đầu đầy mồ hôi.” Tiểu Thanh lại khom lưng vục nước hắt tới, nước hắt lên phần lớn rơi vào trước ngực Thành Hạ, hoàn hảo là màu đậm không rõ ràng.

“Cậu hâm à?” Thành Hạ vừa cười hỏi, ánh mắt vừa nhìn xung quanh, người thiết kế hồ thật là hay chứ, ven bờ có khá nhiều đá.

Khom lưng lượm hòn có thể cầm, đi vài bước tới mép nước: “Tiên sư ông, có bản lĩnh thì đứng yên đừng có nhúc nhích.”

Nhóm nữ sinh vây xem phía sau có người hét lên.

Tiểu Thanh không chống nạnh nữa, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Vì cách mạng thắng lợi, nã pháo vào tớ đi!”

“Hừ.” - “Phù phù.” - “À?! A... Ha ha...”

Hòn đá ném xuống làm bọt nước văng lên, Tiểu Thanh cũng thuận tiện vốc nước lên làm ướt cả tóc và mặt.

Thành Hạ nhanh chóng lùi về phía sau vài bước, vỗ tay phủi bụi: “Nã pháo vào cậu cũng lãng phí pháo đạn thôi. Nay ông Tiểu, hưởng thụ đi, tôi đi trước...” Đi chưa được bao xa, đã nghe tiếng bước chân dồn dập phía sau, cô chưa kịp xoay người lại đã bị ôm từ phía sau, sau lưng dính sát vào một lồng ngực, lực ôm suýt chút nữa làm cô nghẹt thở, hơn nữa hình như có cái tay để sai chỗ thì phải.

Thành Hạ ngẩn người, quên cả phản ứng.

“Nha đầu thôi, cậu thật xấu xa, Tiểu ta dễ dàng bị bắt nạt vậy sao?” Đầu đỉnh có một âm thanh lớn tùy tiện cười nói.

Phía sau lưng cô đột nhiên thấy lạnh.

“Ê nhóc, mặt cậu... mặt cậu đỏ thế?” Mặt của Tiểu Thanh lộ ra từ bên cạnh, hơi kinh ngạc: “Này, không phải là chưa từng được ôm chứ? Tội nghiệp thế...” Hoàn toàn không ý thức được ‘móng vuốt sói’ của cậu ta để sai chỗ.

Một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa vang dội ở bên Hồ Bích Ngọc, làm cho vô số người quay đầu lại nhìn.

“Tiên sư nhà ông chứ!” Thành Hạ lại đập cho cậu ta hai phát, không đập cái thứ ba là sợ nếu như chân cậu ta tàn phế thật thì sau này cô phải nuôi cả đời: “Nghỉ chơi một học kỳ!”

Đỏ mặt chạy đi, xem ra cũng không cần tới nhà ăn nữa rồi, chờ chuyện ồn ào này qua đi rồi tính.

“Một học kỳ quá dài, một ngày! Không, một tiếng thôi!” Phía sau là giọng oang oang của Tiểu Thanh.

Chương 16

Loại ‘ướt người’ của Thành Hạ làm cho Chu Nhược Nhược rất khó hiểu, đi vòng quanh cô nghiên cứu một hồi: “Chẳng lẽ, ở phía dưới, lúc trời mưa: đầu tiên là gió Nam, sau đó lại gió Bắc? Ông trời rất có kỹ thuật đấy nha.”

“Trời không mưa.” Lâm Lâm mới vừa vào cửa tiếp lời, nhìn thấy Thành Hạ đang khom người tìm quần áo, như phát hiện vùng đất mới, lại kéo Thành Hạ xem xét một hồi nữa.

“Có gian tình, nhất định là có gian tình! Đây là chứng cứ phạm tội của trò đùa nước uyên ương để lại!” Lâm Lâm nói: “Nhìn đi, nước ở trước ngực hình dạng khác thường, có lẽ là trong lúc chơi đùa tình cờ hắt lên, nhưng sau lưng thì ngay ngắn chỉnh tề... ép lên gì đó... Ừ, nhất định là có gian tình, mau thành thật khai báo đi.”

“Thành Hạ, tớ nhớ là hôm nay cậu đi lao động công ích ở nhà kính trồng hoa mà?” Chu Nhược Nhược hỏi.

Sau đó Lâm Lâm gào lên một tiếng: “A a a a, Tiểu ‘đẹp trai’! Tớ nói hai người các cậu có gì đó không đúng, nhìn đi, nhìn đi, ‘chuyện lớn’ rồi...”

Trí tưởng tượng phong phú làm cho người ta theo không kịp chỉ có phục sát đất thôi.

“Muốn chuyện lớn thì cũng phải tìm một chỗ kín đáo chứ, mười mấy hai mươi con mắt nhìn, trước kia chỉ biết là cậu suy nghĩ đen tối, không ngờ mấy ngày không gặp Lâm ‘bà tám’ cậu lại quá tiến bộ, thật bội phục! Vì thời tiết nóng nực, con gái bọn tớ học theo Lễ té nước chơi đùa một chút, qua miệng cậu lại biến thành chuyện xấu xa, làm người ta tức lộn ruột mà!” Thành Hạ vừa nói, vừa tìm quần áo để thay.

Lâm Lâm liếc nhìn cô, còn Chu Nhược Nhược cũng đẩy mắt kính, chống cằm nhìn cô: “Đã như vậy, thì là té nước đi...”

“Chính là té nước mà!” Thành Hạ nói, ừ, hô hấp không thông, không thể để cho người ta thấy mình chột dạ.

“Đồng chí bạn, đừng quá kích động chứ?” Lâm Lâm vỗ bả vai cô: “Té nước... mà thôi, đừng kích động, đi, đi ăn.”

“Lao động cả ngày toàn thân đều hôi hám, tớ đi tắm trước, các cậu mua về giùm tớ nhé.” Thành Hạ vội vàng bung chậu đi.

Còn lại hai người liếc mắt nhìn nhau sau đó yên lặng gật đầu.

“Có gian tình!”

“Tiểu Thanh!”

Một lúc lâu sau, Tiểu Thanh gửi tin nhắn: “Này Nhóc, cậu giận hả?”

“Nghỉ chơi một học kỳ.” Thành Hạ trả lời.

“Vì sao cậu lại tức giận? Chúng ta không phải là bạn thân sao? Bạn thân ôm một cái không được à?”

“Nghỉ chơi một năm học.” Ôm cũng cần phải biết, ở đâu ôm được ở đâu không chứ.

“Cậu thật là cô gái khó tính, không phải chỉ ôm một cái thôi sao? Ngày mai cho cậu ôm lại là được chứ gì?”

Thành Hạ mới vừa bấm ra hai chữ “nghỉ chơi” thì điện thoại vang lên, là Tiểu Thanh, tắt máy đi rồi lại bấm tin nhắn, điện thoại ký túc xá lại vang lên, Chu Nhược Nhược ngồi trước máy vì tính cũng không quay đầu lại: “Aizz, con nít...”

Vì ra vẻ mình lo lắng, Thành Hạ lên đi nghe điện thoại - nhưng khi nghe điện thoại lại nhấn tắt ngay, vẫn cảm ổng nghe làm bộ như dáng vẻ gọi điện thoại mà thôi.

Giả vờ mới vừa gián đoạn, định cần nhấn máy câu thì điện thoại di động lại kêu, Thành Hạ thuận thể liền cúp điện thoại bàn.

Tên Tiểu Thanh này đúng là khó dây dưa, khế cắn răng nhận máy: “Tiểu ‘đẹp trai’, chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì á? Cậu hỏi tớ ‘chuyện gì’? Tớ còn không hiểu ra sao đấy.” Tiểu Thanh hình như có chút tức giận.

“A, không có gì. Cậu hỏi cô gái khoa Sinh à, tớ cũng không biết, nhưng mà bộ dáng thật xinh đẹp, tính tình tốt hơn Lý Viện nhiều, nói chung cậu thật tinh mắt, đến lúc đó đừng quên mời chúng tớ ăn cơm đấy. Được rồi, điện thoại di động tớ sắp hết pin rồi, gặp mặt rồi nói.” Thành Hạ cúp điện thoại.

Chu Nhược Nhược lại thì thầm một câu: “Aizz, con nít!”

Sạc pin cho điện thoại di động, rồi lại tiếp tục soạn tin nhắn gửi cho Tiểu Thanh, mãi cho đến trước lúc đi ngủ cũng không có tin nhắn trả lời.

Sáng Chủ nhật ngủ dậy, trời trong vắt, xem ra lại muốn nóng chết người rồi, nhìn điện thoại di động cũng không thấy tin nhắn trả lời của Tiểu Thanh, cô có nên đi hay không? Lúc thay quần áo, Thành Hạ vô tình quét qua trước ngực, sau đó an ủi mình, Tiểu Thanh từng tiếp xúc với vô số bóng hồng, người ngực ‘siêu phẳng’ như cô về cơ bản, có lẽ cậu ta quên cô là nữ... Khẳng định không phải có ý!

Lắc đầu một cái, nhưng lại có một người ở trong đầu xuất hiện: không có ý cũng chạm vào rồi!!

Một âm thanh nhỏ trong góc lên tiếng: Chạm vào cái gì... như một quả trứng gà mà thôi.

Người kia lại lên tiếng: trứng gà? Dù là bánh trứng đó cũng là trứng gà!!

Cúi đầu nhìn một chút, bánh trứng à? Nói bậy, rõ ràng mở ra là trứng chần nước sôi!

Được rồi, người kia nhất định không phải cố ý, một cái trứng chần nước sôi mà thôi, nhà ăn hàng ngày đều bày một khay lớn như vậy đấy.

Đến nhà ăn, mỗi ngày đều ăn trứng chần, hôm nay lại bán khoăn mãi mà vẫn không mua.

Đi đến nhà kính trồng hoa, buổi sáng, trừ Tiểu Thanh ra thì mấy người ngày hôm qua đều tới.

Buổi chiều, trừ Thành Hạ và mấy nam sinh, còn lại cũng không đến.

‘Ông chú’ Vương lại thì thầm “Sinh viên thời nay, thật yếu ớt, tương lai có thể trông mong được các cô các cậu cái gì đây?” Nhưng mà họ không đến, hình tượng của Thành Hạ lập tức được tăng lên, được tán dương vì “Thái độ tốt - Biết sai mà sửa đổi.”

Sau đó, Thành Hạ cũng rất thuận lợi giấu một chậu Lan điều, vốn là thầy Vương đề nghị cô lấy chậu xương rồng cầu, nói là phòng phóng xạ, nhưng Thành Hạ không thích, hơn nữa vừa nghĩ đến việc treo chậu Lan điều này ở trên bàn học sẽ rất thú vị.

Cô chưa kịp đi ra nhà kính trồng hoa đã nghe thấy tiếng mưa đá đập lên thủy tinh, nhìn ra ngoài, mưa thật lớn còn mang theo đá, mấy người kia đã đi trước một lúc có lẽ đã về đến phòng rồi, ở đây chỉ còn cô và thầy Vương cùng với một con vật gọi vịt trời.

“Cô nhóc, bạn trai cô không tới à?” Thành Hạ nhàn rỗi, nhỏ cở trong chậu hoa.

“Phải không?” Thành Hạ sừng sốt phản ứng kịp: “Đó không phải là bạn trai em, quan hệ tương đối thân thiết mà thôi.”

Thầy Vương liếc nhìn cô một cái rồi lại đi làm đất hoa.

“Là thật, em không coi cậu ấy là nam, mà cậu ấy cũng không coi em là nữ!” Lời nói ra khỏi miệng, Thành Hạ cảm thấy như giấu đầu hở đuôi.

“Không phải thì không phải, giải thích nhiều như vậy làm gì, làm như lão già ta tai điếc vậy?” ‘Ông chú’ Vương lại sảng giọng.

Thành Hạ hít sâu một cái, vì sao ‘ông chú’ này thích chẹn họng cô vậy, cô đáng yêu như thế cơ mà.

Mưa nhỏ, trời phía Tây sáng lên, hình như muốn tạnh ráo, dĩ nhiên, chỉ là ‘hình như’ thôi, bởi vì mưa tuy nhỏ nhưng vẫn không ngừng rơi, trong nhà kính không còn dư lại cái ô nào, thầy Vương cũng được người ta đón đi làm việc, chỉ còn lại Thành Hạ ôm chậu Lan điều đứng ở dưới mái hiên nhà kính trồng hoa, thấy sắc trời dần dần tối lại, mặc dù cách phòng hơi xa, cùng lắm thì về lấy quần đi tắm là được rồi.

Hơi khom lưng lại che chậu ở trước ngực cúi đầu chạy về, chạy qua một thân cây, rồi tiếp tục qua một thân cây - cánh tay bị kéo lại.

Cây ăn thịt người sao!

“Cậu đang diễn Kim Phán đóng vai Lãnh Thanh Thu à? Còn ôm cả chậu hoa nữa, biết ôm chậu hoa mà người không biết cầm cái ô?”

Thành Hạ lập tức rút cánh tay về, giọng hơi nhỏ không được tự nhiên lắm: “Hừ, tớ diễn cảnh gặp mưa!”

“Cuối cùng là ‘chôm’ một chậu hoa à?” Tiểu Thanh gầy gầy lá Lan điệu: “Lại tươi tốt...”

“Đừng có sờ, sờ hư mắt.” Thành Hạ nói.

“Ê nhóc, vì sao hôm nay cậu không cho tớ đến?” Tiểu Thanh hỏi, tới qua Thành Hạ gửi tin nhắn là tuyệt giao một ngày, hôm nay cô ở chỗ nào thì cậu ta không thể xuất hiện, hôm nay cô muốn đi lao động thì cậu ta phải nghỉ.

Vì vậy cậu ta nghỉ một ngày ở phòng chơi game.

“Không phải nói nghỉ chơi một ngày sao, cậu còn tới mặt dày nói chuyện với tớ, tớ liền không nghỉ chơi được.” Thành Hạ nói, cô cũng không thể nói “bởi vì chạm ngực của tớ” chứ?

“Nữ sinh các cậu suy nghĩ gì vậy, trò con nít, không chín chắn, nghiêm chỉnh là không chín chắn!” Tiểu Thanh nói, rất là khi dễ.

“Chín chắn đó là phụ nữ!” Thành Hạ nói.

Tiểu Thanh lại hỏi cô rốt cuộc vì sao tức giận, Thành Hạ mặt hơi đỏ.

“Không phải thật sự chưa từng được ôm chứ?” Tiểu Thanh nghi ngờ: “Gì thế, Tiểu Hạ, cậu đừng ý lại vào tớ à nha, nếu mẹ tớ biết sẽ ngắt đi, bà vẫn cho là tớ bình thường đấy.”

“Cút đi, tiên sư nhà ông chứ!” Thành Hạ nói, nuốt suy nghĩ vào trong, quả nhiên người này là căn bản không có để ý.

A di đà Phật.

Lao động công ích xong, hai tuần lễ sau, Lâm Lâm với thâm niên do thám, không giống học buổi tối hôm trước, mà cầm quyển sách thành micro làm như thật, đứng ở trong phòng ông ọ làm dáng một lần sau đó nói “Có thể rồi, đạo diễn!”

Chu Nhược Nhược ở một bên thì đẩy mắt kính: “OK, hành động!”

Người xem là Thành Hạ và Phương Ngụ.

“Theo do thám viên cao cấp kinh nghiệm nhiều năm Lâm Lâm, kết quả điều tra mới nhất cho thấy, gương mặt tiêu biểu Ngành Kiến trúc - danh xưng là Tiểu Thanh hôm qua mới có bạn gái, theo điều tra, cô gái xinh đẹp tên Phương họ

Đình xuất thân Khoa Sinh vật, thân hình cao gầy, vẻ ngoài xinh đẹp, phong cách hoàn mỹ, về tình tiết cụ thể của cô gái họ Đình, ví dụ như số đo ba vòng, sở thích, size giày thì đang trong quá trình điều tra, mong quý vị chờ đợi, và tiếp tục theo dõi. Quý vị thính giải, tin tức hôm nay tới đây là hết, cảm ơn quý vị đã chú ý lắng nghe, hẹn gặp lại ngày mai!”

“Cắt!” Đạo diễn Chu Nhược Nhược rất kinh nghiệm.

Lâm Lâm đeo ví đi tới chìa tay ra, đưa cho cô ấy một đồng tiền, cô ấy liền kéo cái ví xuống bỏ vào, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, rồi lại đẩy cái ví lại đeo lên.

“Từ để hình dung cô bé Phương này là gì nhỉ?” Phương Ngu hỏi.

“Dáng vẻ lẳng lơ!” Thành Hạ đáp.

“Ừ, đọc sách đi!” Phương Ngu nói.

“Ghen ty, lộ rõ là ghen ty trắng trợn!” Leng keng hai tiếng, đồng tiền xu chui vào trong bụng heo.

“Sai, chúng tớ chỉ dám ghen ty lộ liễu với cậu thôi!” Thành Hạ nói.

“Thối đời bạc bẽo!” Phương Ngu nói.

Lần này, Tiểu Thanh khao mà không cho Thành Hạ và Phương Ngu đi làm nền nữa, theo phân tích không nên có của Lâm Lâm, có lẽ là sợ cô gái này tự ti khi thấy Phương Ngu.

Bản thân Thành Hạ đối với bạn gái Tiểu Thanh không mấy hứng thú, chỉ cảm thấy hứng thú đối với quá trình ‘tán tỉnh’, thông qua chuyện này có thể chứng minh, gian tình chỗ nào cũng có, chỉ xem bạn có khả năng khám phá hay không thôi.

Đối với chuyện này, Phương Ngu cũng không có gì hứng thú, đúng hai tuần sau, lúc tháng sáu - đầu mùa hè, Phương Ngu bắt đầu với ‘mối tình đầu sinh viên’ của cô, anh chàng nghiên cứu sinh khóa trên thật vất vả theo đuổi, cuối cùng cũng được như ý nguyện.

Người ta bắt đầu một tình yêu đẹp, còn Thành Hạ lại trải qua một thời kỳ đen tối.